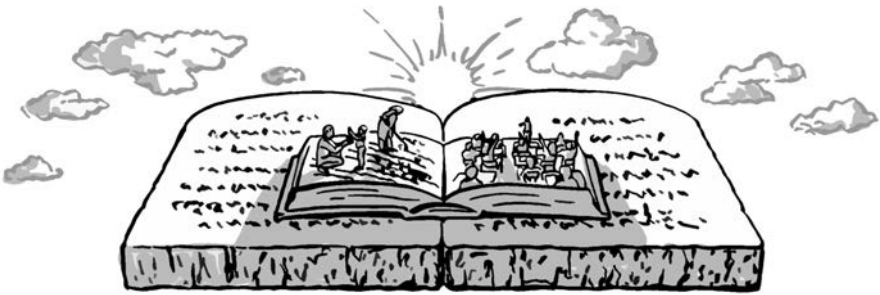

Llicó 2: Pel 13 de juliol de 2019

MODEL PER A UN MÓN MILLOR

Dissabte 6 de juliol

PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Èxode 3: 7; Mateu 22: 37-40; Èxode 22: 21-23; Deuteronomi 14: 22-29; 26: 1-11; Levític 25: 9-23.

PER MEMORITZAR:

"No et venjaràs, ni guardaràs rancor als fills del teu poble, sinó estima els altres com a tu mateix. Jo, el Senyor "(Lev. 19:18).

En la seva misericòrdia, Déu sempre ha tingut persones amb qui s'ha mantingut niu una relació especial. En les històries d'Enoc, Noé, Abraham, Isaac i Jacob, entre d'altres, veiem que Déu anhelava reconstruir la relació danyada amb els éssers humans. Però no era només per a benefici d'aquestes poques persones, sinó que també era part d'un pla més ampli per restaurar aquesta relació i compartir la benedicció amb els altres. Com Déu li va dir a Abraham: "I faré de tu un gran poble, i et beneiré, i engrandiré el teu nom, i seràs benedicció. Beneiré els qui et bendijeren, i als que et maldijeren maleiré; i seran beneïdes en tu totes les famílies de la terra "(Gn. 12: 2, 3).

Aquesta benedicció vindria a través de la nació d'Israel i, en última instància, del Messies, que vindria d'aquesta nació. Per tant, es va disposar a donar-los lleis, normes, festes i pràctiques que serien un estil de vida, perquè els qui rebien les benediccions de Déu també poguessin beneir als altres.

Sens dubte aquest principi encara existeix avui.

EL DÉU QUE ESCOLTA

"Certament he vist l'opressió que pateix el meu poble a Egipte. Els he escoltat queixar-se dels seus capatassos, i conec bé les seves penúries "(Éxo. 3: 7, NVI).

Quatre-cents anys és molt temps d'espera, especialment quan s'espera en condicions d'esclavitud cada vegada més penoses. Déu havia promès que tornaria al seu poble i els trauria d'Egipte, però generació rere generació van haver de quedar a pastar la riquesa i el prestigi dels seus opressors idòlatres, i tot el temps Déu va semblar guardar silenci.

Llavors, Déu es va manifestar d'una manera única. Se li va aparèixer en un esbarzer ardent al remot desert a un líder improbable, un príncep fugitiu i un pastor humil anomenat Moisès. A l'reticent Moisès li va donar una obra que fer, i la primera part d'aquesta obra era tornar als israelites d'Egipte amb el missatge que Déu havia escoltat i vist la seva opressió, i que es preocupava per ells. De fet, estava a punt de fer alguna cosa per canviar dramàticament la seva situació.

Llegeix Èxode 03:16 i 17. Per què era important per a Déu començar a des-cribrir el seu pla a aquest poble amb aquest missatge específic? Què et crida l'atenció sobre aquesta declaració de Déu?

Però Déu no s'atura allà. Té un pla per a un país millor, però a més no té intencions de que el poble fugi d'Egipte en la misèria. Durant centenars d'anys havien contribuït a la riquesa de l'Imperi Egipci. Déu va preveure la resistència inicial del faraó, però li va assegurar a Moisès que els israelites serien compensats pels seus anys de treballs forçats: "Jo faré que aquest poble es guanyi la simpatia dels egipcis, de manera que quan vostès surtin d'Egipte no es vagin amb les mans buides "(Éxo. 03:21, NVI).

Després dels seus anys d'opressió, Déu va aprofitar l'oportunitat per establir un nou tipus de societat amb aquests exesclavos. Volia que visquessin d'una manera diferent i que establissin una societat que seguís sent sostenible i viable. El seu pla era que aquest nou tipus de societat fos un model per a les nacions circumdants i, igual que Abraham, que les benediccions que rebessin de Déu també fossin benediccions al món sencer.

■ **Com n'és important és per a tu que Déu sigui un Déu que veu el patiment de la gent al món i sent el seu clam demanant ajuda? Què et diu això sobre Déu? Analitza Èxode 04:31.**

ELS DEU MANAMENTS

Llegeix Mateu 22:37 a 40; després Èxode 20: 1 al 17. El resum que fa Jesús dels manaments, en quina mesura t'ajuda a entendre el que llegeixes en cada un dels Deu Manaments?

Els Deu Manaments es llegeixen com una constitució. Després d'un breu preàmbul que estableix la base sobre la qual es fan aquestes declaracions (en aquest cas, el fet que Déu hagi alliberat al seu poble) el document enumera els principis fonamentals sobre els quals s'estableix la nació. En aquest cas, hi havia ordres específiques sobre com els éssers humans podrien posar en pràctica el seu amor per Déu i pels altres. No és estrany que moltes nacions amb una herència cristiana hagin extret la base de les seves lleis d'aquests principis rectors.

Si bé moltes d'aquestes declaracions són breus, no hem de subestimar l'abast del seu impacte i l'amplitud dels Deu Manaments com la llei de la vida. Per exemple, el sisè manament: "No mataràs" (Èxo. 20:13), resumeix i inclou "tot acte d'injustícia que contribueixi a abreujar la vida", així com "tot descuit egoista que ens impedeixi tenir cura dels necessitats i sofrents" (PP316). Així mateix, la prohibició de robar (veure Èxo. 20:15) condemna "el tràfic d'esclaus, i prohibeix les guerres de conquesta". "Requereix el pagament dels deutes i de salaris justos", i prohibeix "tota temptativa de treure profit de la ignorància, debilitat o desgràcia dels altres" (PP317). És fàcil convèncer-nos que no som males persones. Per exemple, si no estem directament involucrats en un assassinat o un robatori evident, podria semblar que anem bé. Però quan Jesús va parlar sobre els manaments, va deixar en clar que els manaments no es compleixen simplement evitant fer alguns actes específics, sinó també amb els nostres pensaments, motivacions i, fins i tot, en no fer coses que sabem que hem de fer, transgredim la Llei de Déu (veure Mat. 5: 21-30).

Imagina't una societat en la qual cada un dels Deu Manaments es prenguésseriosament i es visqués plenament. Seria una societat activa i vibrant en la qual tots obrarien amb entusiasme, estimant i cuidant als altres per amor a Déu.

■ Per què tendim a llegir els Deu Manaments en sentit estricte, ignorant moltes vegades les aplicacions més àmplies d'aquests importants principis en la nostra vida? Per què a la pràctica és més fàcil seguir la lectura més restringida?

ESCLAUS, VIUDES, ORFES, ESTRANGERS

Llegeix Èxode 23: 9. Quin és el missatge de Déu a Israel aquí?

Com esclaus recentment alliberats, els israelites sabien el que era ser oprimits, explotats i marginats. I mentre celebraven la seva llibertat, a Déu li preocupava que no oblidessin d'on venien, el que era ser exclosos i el que havia fet ell per rescatar-los. Va instituir la Pasqua com un esdeveniment commemoratiu i una oportunitat per tornar a explicar la història: "El Senyor, desplegant el seu poder, ens va treure d'Egipte, país on vam ser esclaus" (Èxo. 13:14, *NVI*).

Llegeix Èxode 22:21 al 23. Com n'és important era que el poble recordés la seva pròpia esclavitud a les instruccions de com havien de tractar els menys afortunats en la seva nova societat?

Tot just havien començat a apagar-se els ressons després de donar els Deu Manaments quan Moisès és cridat a passar més temps amb Déu, qui li dona instruccions detallades sobre com posar en pràctica aquests manaments a la societat israelita. Fins i tot abans de les instruccions per construir el tabernacle, Déu dona tres capítols de lleis sobre el tracte apropiat envers els esclaus; lleis que contrastaven assenyalamment amb el tracte que molts dels israelites havien experimentat. Hi havia lleis relacionades amb delictes violents, lleis relacionades amb la propietat, lleis per a la vida quotidiana i principis per establir tribunals que implementessin aquestes lleis i s'administraran justícia (veure Èxo. 21-23).

Entre aquestes lleis es destacava la preocupació pels conciutadans d'aquesta nova societat, així com la preocupació pels forasters i els més vulnerables. No havia d'explotar a aquesta gent. Fins i tot se'ls va atorgar el dret d'accedir als aliments de manera que es respectés la seva dignitat, com recollir els cultius sobrants dels camps collits. Aquest tracte envers els "forasters" i els estrangers no era comú en l'antiguitat. Fins i tot actualment, alguns semblen oblidar aquests importants principis morals pel que fa al tracte amb els altres.

■ **Quina experiència et recorda ser més compassiu i preocupar-te pel sofriment o la injustícia dels altres?**

EL SEGON DELME

Molts cristians reconeixen i segueixen les instruccions de la Bíblia pel que fa al pagament (o devolució) del delme. En general, es fa referència a Malaquies 3:10: és una fórmula simple en la qual els creients donen el deu per cent dels seus ingressos, per donar suport a la obra de l'església en la difusió de l'evangeli. En confiar-aquests delmes, les esglésies generalment tenen pautes estrictes sobre l'ús d'aquests fons, fonamentalment per emprar-los per sostenir el pastorat directe i l'evangelització.

Llegeix Deuteronomi 14:22 al 29. En aquestes instruccions, quin és el propòsit principal del delme?

La temptació és pensar que hem complert amb els nostres aportacions quan donem aquest deu per cent. Però les instruccions donades als israelites suggereixen que la xifra del deu per cent era un punt de partida. Els estudis suggereixen que un israelita en l'antiguitat, segons les pautes de les lleis levítiques, normalment ofrendava entre un quart i un terç dels ingressos anuals a l'obra de Déu, per sostenir als sacerdots i el Santuari, i per ajudar els pobres.

Alguns erudits descriuen aquesta ofrena (especialment la dedicada a sostenir als estrangers, els orfes i les vídues) com un segon delme. És obvi que el poble havia de gaudir dels resultats del seu treball i celebrar les seves collites. Déu va prometre beneir-los, especialment en la seva nova terra, però no havien de donar per feta aquesta benedicció ni oblidar als que no eren tan feliços.

En els anys normals, aquesta part de la collita havia de portar-se al Santuari i des d'allà es compartia. Però cada tres anys havia de fer èmfasi en compartir les benediccions amb la seva comunitat. En aquestes celebracions de la collita, es prestava especial atenció als que fàcilment podrien haver estat passats per alt o oblidats: "Donaràs també al levita, a l'estranger, l'orfe i la vídua; i menjaran en els teus llogarets, i es sadollaran "(Deut. 26:12).

Segons les instruccions de Déu, almenys una part de les ofrenes dels israelites havia de focalitzar-se en brindar ajuda financera i pràctica als qui més la necessitaven. Novament, això es basava en la memòria del poble i en el reconeixement de com Déu havia estat misericordiós i just amb ells.

Llegeix Deuteronomi 26: 1 al 11. Què els està dient el Senyor? Com hauriem d'aplicar això a la nostra forma de donar als necessitats?

L'ANY DEL JUBILEU

En saber que els israelites eren un poble que no tenia llar pròpia i que esperava la seva arribada a la Terra Promesa, Déu coneixia la importància que la terra assumiria quan s'establissin la seva nova societat en Canaan. Sota el lideratge de Josué, Déu va supervisar una distribució ordenada de la terra per tribus i grups familiars.

Però també sabia que amb el temps la riquesa, les oportunitats i els recursos relacionats amb la tinença de la terra tendirien a concentrar-se en mans d'uns pocs. Les dificultats familiars, la mala salut, les males decisions i altres desgràcies podien fer que alguns terratinents venguessin les seves terres per obtenir guanys a curt termini o simplement per sobreviure, però això significaria que la família podria quedar despullada en generacions successives.

La solució de Déu va ser decretar que la terra mai podria vendre de manera absoluta, sinó que es vendria només fins al següent "any del jubileu", moment en el qual la terra tornaria a la família assignada, i qualsevol terra venuda podria ser redimida per el venedor o un altre membre de la família del venedor en qualsevol moment. Un cop més, Déu li recorda al poble la seva relació amb ell i com això afecta les seves relacions amb els altres: "La terra no es vendrà a perpetuïtat, perquè la terra meva és; doncs vosaltres forasters i estrangers sou per mi "(Lev. 25:23).

Llegeix Levític 25: 8 al 23. En quina mesura imagines que la societat seria diferent si s'apliquessin aquests principis, especialment les paraules: "No es explotaran els uns als altres" (vers. 17, NVI)?

"Les regulacions que Déu va establir tenien per objecte promoure la igualtat social. Les provisions de l'any sabàtic i del jubileu haurien de corregir, en gran mesura, el que en l'interval **s'hagués trastocat en l'economia social i en les polítiques de la nació "(PP 575). Els historiadors bíblics no estan segurs de si aquests ritmes econòmics i socials van ser totalment acatats durant un període considerable (veure 2 cron. 36:21). Amb tot, aquestes regulacions ofereixen una bellum interessant de com podria funcionar el món si es seguissin les lleis de Déu. A més, ressalten la preocupació particular de Déu pels pobres i els marginats, així com la seva preocupació que la justícia es manifesti de manera pràctica en el nostre món.**

PER ESTUDIAR I MEDITAR

Llegeix "La llei donada a Israel" i "Déu té cura dels pobres", en *Patriarques i profetes*, pp. 310-324; 570-577.

"Després del reconeixement dels requeriments divins, no hi ha que distingeixi tant a les lleis donades per Moisès com l'esperit generós, tendre i hospitalari manifestat cap als pobres. Encara que Déu havia promès beneir granment al seu poble, no es proposava que la pobresa fos totalment desconeguda entre ells. Va declarar que els pobres no deixarien d'existir en la terra. Sempre hauria entre el seu poble els que li donarien oportunitat d'exercir la simpatia, la tendresa i la benevolència. Per aquell temps, com ara, les persones estaven exposades a l'infortuni, la malaltia i la pèrdua de les seves propietats; però mentre es seguissin estrictament les instruccions **donades per Déu, no hi hauria captaires a Israel ni qui patís per falta d'aliments**" (*PP 570, 571*). "Aquestes regulacions tenien per objecte beneir els rics tant com als pobres. Haurien de refrenar l'avarícia i la inclinació a la autoexaltació, i haurien de conrear un noble esperit de benevolència; i en fomentar la bona voluntat i la confiança entre totes les classes, haurien d'afavorir l'ordre social i l'estabilitat del govern. Tots nosaltres estem entreteixits en la gran tela de la humanitat, i tot el que fem per beneficiar i ajudar als nostres semblants ens beneficiarà també a nosaltres mateixos" (*PP 575*).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Del model que Déu li va donar a Moisès i als israelites per al tipus d' societat que havien d'establir, quina característica, llei o reglament et crida més l'atenció (de l'esmentat específicament en l'estudi d'aquesta setmana oa la teva lectura més àmplia)?
2. En les lleis que li va donar al seu poble, per què creus que Déu sembla estar tan enfocat en els més vulnerables?
3. Com hauríem d'entendre aquestes lleis en l'actualitat i relacions nos amb elles? Com decidir quines són aplicables i rellevants per a nosaltres avui? Què és el més important que podem aprendre d'aquestes instruccions pas a pas els israelites havien ordenar la seva societat i la seva vida?

RESUM: Déu va escoltar el clam del poble d'Israel que patia a Egipte i va intervenir per rescatar-lo. Va tractar de construir una relació de pacte especial amb ells i treballar amb ells per establir una nova societat que fos una benedicció per a tothom, fins i tot per als que sovint són oblidats, marginats i vulnerables.